

1Sygn. akt VII Ka 523/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica (spr.)

Sędziowie: SO Anna Górczyńska

SO Karol Radaszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Grzegorz Gładkojć

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Piotra Mischczaka

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2020 roku sprawy K. N., syna Z. i E. z d. M., urodzonego (...) w R., oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i in., na skutek apelacji oskarżonego i jego obrońcy od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 czerwca 2020 roku, w sprawie (...)

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 523/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 czerwca 2020 roku, w sprawie (...)

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego odnośnie do czynu I przypisanego oskarżonemu	
1	Obrazy przepisów prawa materialnego przez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu, tj. art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. podczas, gdy czyn powinien być zakwalifikowany jako wyczerpujący jedynie znamiona art. 157 1 kk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przystępując do analizy rzeczzonego zarzutu środka odwoławczego nieodzownym jest zwrócenie uwagi na jedną, istotną kwestię. Oto bowiem za pomocą zarzutu obraży prawa materialnego obrońca oskarżonego starał zakwestionować ustalenia faktyczne, jako poczynione z obrazą art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk. Taki wniosek zdaje się być oczywistym po lekturze części motywacyjnej uzasadnienia tego środka odwoławczego. Tymczasem nie można mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. Stąd też uznając, iż rzeczywistą intencją autora apelacji była w zasadzie polemika z ustaleniami faktycznymi, dokonany w oparciu o błędną ocenę dowodów, należało na tym właśnie obszarze poszukiwać odpowiedzi na pytanie, czy		

i w jakim zakresie stawiany zarzut mógłby zostać uwzględniony. Już w tym miejscu odrzucić jednak trzeba argumentację skoncentrowaną na wykazaniu, iż oskarżony K. N. stosując przemoc wobec pokrzywdzonego nie działał z zamiarem przywłaszczenia należących do niego przedmiotów, co w konsekwencji, uwzględniając wnioski opinii lekarskiej, nakazywałoby rozpatrywać zachowanie tego oskarżonego w kategoriach raczej przestępstwa z art. 158 §1 kk, a nie jak postulowano w apelacji - występku z art. 157 § 1 kk. Analiza wywodów apelacji prowadzi do wniosku, że są one wynikiem poszukiwania takich okoliczności, które rozpatrywane w izolacji od pozostałego materiału dowodowego mogłyby stworzyć wrażenie uchybienia sądu a quo zasadzie wyrażonej art. 7 kpk poprzez zaniechanie rozważenia części materiału dowodowego, tudzież przyznanie dowodom ujawnionym niewłaściwego znaczenia prawnego i przede wszystkim odrzucenie wyjaśnień K. N. w części, w jakiej wskazywał, iż rzekomo chciał on oddać pokrzywdzonemu jego mienie, co jednak stało się niemożliwe wskutek otrzymania ciosu zadanego maczetą. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku w konfrontacji z ujawnionym w toku przewodu sądowego materiałem dowodowym, prowadzi do wniosków przeciwnych od tych sugerowanych w apelacji, utwierdzających w przekonaniu, że klasyfikacja materiału dowodowego oraz będące jej następstwem ustalenia faktyczne co do sekwencji zachowań K. N. i pozostałych sprawców wypełniającej znamiona czynu z art. 280 §1 kk są kompletne, opatrzone

wnioskowaniem logicznym i zgodnym z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Skarżący bowiem, poza zakresem swojego zainteresowania pozostawił istotny zakres ujawnionego materiału dowodowego, bagatelizując doniosłość wynikających z niego okoliczności. Przede wszystkim sąd pierwszej instancji celnie wskazał na zeznania pokrzywdzonego M. M. (1), niekwestionowane zresztą wniesionymi apelacjami, które stanowią klarowną i wystarczającą podstawę do wnioskowania o faktycznym zamiarze kierującym działaniami oskarżonego K. N. i pozostałych sprawców, a więc chęci zaboru w celu przywłaszczenia należącego do pokrzywdzonego mienia, skoro konsekwentnie i spontanicznie od pierwszego przesłuchania wskazywał on, iż przed zastosowaniem przemocy sprawcy zażądali wydania od niego telefonu, a już podczas zadawania ciosów K. N. zabrał mu określone w zarzucie przedmioty. To żądanie, które potwierdził również świadek O. K. wprost wskazuje, iż sprawcy działali w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, a ich celem był właśnie zamiar przywłaszczenia cudzej rzeczy. Nie dość na tym, nie można pominąć, iż zabrane pokrzywdzonemu przedmioty zostały odnalezione przy łóżku, na którym leżał oskarżony K. N., w czasie udzielania mu pomocy medycznej w szpitalu, czego dowodzi treść protokołu zatrzymania. Tak więc komplementarna analiza ujawnionych dowodów i wyłaniających się z nich okoliczności prowadzi do wniosku zdecydowanie odmiennego, aniżeli ten postulowany w apelacji. Z perspektywy zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób

bowiem przyjąć w ślad za skarżącym, iż zaborowi rzeczy dokonanemu z użyciem przemocy towarzyszył inny zamiar niż zamiar przywłaszczenia. obrońca usiłując przekonać sąd odwoławczy, iż celem oskarżonego K. N. nie było trwale włączenie rzeczy pokrzywdzonego do składników swojego majątku, bowiem w istocie chciał je oddać, co jednak stało się niemożliwe z przyczyn poniekąd od niego niezależnych, zdaje się nie zauważać, iż teza ta nie tylko nie znajduje potwierdzenia w jakimkolwiek dowodzie ujawnionym w toku procesu, ale również jest wyraźnie sprzeczna z zeznaniami pokrzywdzonego, który już podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego podniósł, iż za pośrednictwem swojego znajomego podejmował próby odzyskania swojego mienia, niestety nieskuteczne, mimo próśb w tym przedmiocie skierowanych do ich aktualnego posiadacza, jak się później okazało właśnie oskarżonego K. N.. Przy czym nie tylko z tego powodu wywód obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie. Trudno też nie zauważyć, iż analizowane zdarzenie od incydentu związanego z uszkodzeniem ciała oskarżonego dzieliła pewna choć nieodległa to wystarczająca perspektywa czasowa, aby oskarżony, gdyby rzeczywiście kierował nim inny zamiar aniżeli przywłaszczenie rzeczy, oddał je pokrzywdzonemu zwłaszcza, że w tym okresie przebywał on w okolicach miejsca zdarzenia. Jako całkowicie bezzasadny jawi się pogląd autora apelacji, iż odnalezienie mienia pokrzywdzonego nie w kurtce, lecz przy łóżku oskarżonego w czasie jego pobytu w szpitalu rodzi rzeczywiste wątpliwości co

do strony podmiotowej zachowania oskarżonego, mające w istocie postać wątpliwości rozstrzygniętych wbrew regule art. 5 § 2 kpk. Bez wątpienia oskarżony nie spodziewał się wizyty funkcjonariuszy policji szpitalu w związku z dokonany przez niego rozbojem, nie miał więc powodów by skradzione rzeczy ukrywać. Przewiezienie oskarżonego do szpitala związane było z innym zdarzeniem z tej samej nocy, w trakcie którego doznał urazu ciała. Skoncentrowanie się autora apelacji jedynie na treści wyjaśnień oskarżonego K. N. i okolicznościach, które mogłyby być dla oskarżonego korzystne z pominięciem całości materiału dowodowego ujawnionego w sprawie pozwala na odrzucenie zarzutu, w istocie kwestionującego proces oceny gromadzenia materiału dowodowego, a ostatecznie ustalenia faktyczne poczynione w kontekście przypisanego oskarżonemu przestępstwa rozboju.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie czynu oskarżonego opisanego w pkt I wyroku jako wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 kk.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Uwzględniając nieskuteczność zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, również odpowiedni wniosek w tym zakresie okazał się niezasadny.

Lp.	Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego i oskarżonego odnośnie do czynu II przypisanego oskarżonemu	
2	Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść przez bezkrytyczne przejęcie za wiarygodne w całości zeznań J. D., nieuwzględnienia wniosku obrońcy o przeprowadzenie eksperymentu procesowego mającego na celu wyjaśnienie, czy J. D. mógł widzieć nóż w ręce oskarżonego i szczegółowo określić jego rozmiary, pominięcie faktu, iż ani w miejscu zdarzenia, ani też w trakcie przeszukania oskarżonego noża nie odnaleziono, jak również pominięcie słabego oświetlenia miejsca zdarzenia, odległości jaka dzieliła oskarżonego od pokrzywdzonego, czy też zeznań uczestników zdarzenia, z których nikt nie wskazał by oskarżony trzymał w ręku nóż.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Bardzo bliski związek stawianych w obydwu apelacjach zarzutów i tożsama argumentacja w przypadku przestępstwa kwalifikowanego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk czyni możliwym jednoczesne odniesienie się do nich. Wywody apelacji oskarżonego, jak i apelacji jego obrońcy, kwestionujące klasyfikację ujawnionego materiału dowodowego, jak też będące jej następstwem ustalenia faktyczne nie mogły odnieść zamierzonego skutku. Bez wątplenia zeznania pokrzywdzonego J. D. stanowiły podstawowy dowód potwierdzający		

poprawność stawianego przez oskarżyciela publicznego zarzutu. Zgodzić się wypada również z obrońcą, że pokrzywdzony przed sądem doprecyzował swoje zeznania składane w toku postępowania przygotowawczego wskazując, iż widział jak oskarżony K. N. rozkładał nóż. Okoliczność ta nie może jednakże podważać wynikającej z uzasadnienia zaskarżonego wyroku oceny wiarygodności tego pokrzywdzonego. W jego zeznaniach, w których początkowo wskazywał jedynie, że oskarżony wyjął nóż z kieszeni, by następnie uzupełnić, że go także rozkładał, nie ma niczego dziwnego. Trzeba zauważyć, że pokrzywdzony ujawniając powyższą okoliczność na rozprawie odpowiadał na pytania obrońcy, wyraźnie ukierunkowane na wykazanie ułomności jego przekonania co do posługiwania się przez oskarżonego nożem w chwili wypowiedzania gróźb karalnych. W tym kontekście pokrzywdzony stwierdził kategorycznie, podobnie jak w toku śledztwa, iż oskarżony wyciągnął nóż i jest pewien, że to był nóż. Zapewne dostrzegając kierunek pytań obrońcy dodał, że był to rozkładany nóż i widział jak oskarżony go rozkłada, aby wykazać swoją pewność co do analizowanej wówczas okoliczności. Tymczasem w toku pierwszego przesłuchania nie był indagowany w tym zakresie i z tego też względu mógł ocenić podniesione później okoliczności za nieistotne z perspektywy dowodowej. Przeto zeznania pokrzywdzonego złożone przed sądem, nie mogą budzić wątpliwości sugerowanych przez obrońcę, podważających jego wiarygodność; depozycje te nie pozostają również wzajemnie sprzeczne. Nie jest bowiem uprawniony wywód obrońcy,

z którego wynika, że wedle zeznań pokrzywdzonego oskarżony początkowo wyciągnął nóż grożąc nieustalonej osobie, a następnie go schował, by znowu go wyciągnąć grożąc tym razem J. D.. Taka ich interpretacja pozostaje całkowicie dowolna, albowiem taki przebieg zdarzeń nie wyłącza się z zeznań pokrzywdzonego. Dlatego wszelkie sugerowane wady w zeznaniach pokrzywdzonego jawią się jako pozorne, a tym samym pozostające bez wpływu na ocenę jego wiarygodności w zakresie faktu będącego podstawą drugiego ze sformułowanych zarzutów. W tej sytuacji nie można także podzielić uwag obu apelacji, jakoby sąd a quo dopuścił się obrazy przepisów postępowania poprzez zaniechanie przeprowadzenia eksperymentu procesowego na okoliczność czy pokrzywdzony mógł widzieć nóż trzymany przez oskarżonego. Wyżej wskazano, że podstawę dowodową tego ustalenia stanowiły zeznania J. D.. Nie może zaś budzić wątpliwości, że ocena źródeł dowodowych leży w kompetencji sądu. Sąd orzekający w ramach przysługujących mu uprawnień może jednym dowodom dać wiarę, a innym dowodom tej wiarygodności odmówić i stanowisko to musi stosownie do reguł art. 7 kpk umotywiać z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego oraz całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, czemu sąd orzekający w niniejszej sprawie sprostał, a wyrazem tego są pisemne motywy wyroku, w których wskazał w sposób przekonywujący, dlaczego dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, poprawnie wskazując, iż są konsekwentne, spójne i logiczne, a nadto znajdują pośrednie

potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariusza policji oraz protokole zatrzymania rzeczy. Sięganie więc do dowodu wnioskowanego przez obrońcę oskarżonego nie było w tej sprawie niezbędne ani celowe. Właśnie z uwagi na kategoryczność wnioskowania pokrzywdzonego nie sposób też uznać by pozostałe okoliczności przywołane przez skarżących, jak choćby słabe oświetlenie przy uwzględnieniu odległości dzielącej oskarżonego i pokrzywdzonego, mogły zaburzać zdolność percepcji J. D.. Wreszcie z samego faktu nieodnalezienia rzeczonożnego noża nie sposób wywodzić o ułomności dowodowej zeznań pokrzywdzonego w sytuacji, gdy oskarżony mógł w każdej chwili pozbyć się tego narzędzia tym bardziej, iż do zatrzymania i przeszukania oskarżonego nie doszło na miejscu zdarzenia. Skarżący nie zauważył też prawdopodobnie, że obserwacja sytuacji, w której oskarżony miał operować nożem nie była utrudniona z powodu ujawnionych w apelacji okoliczności, albowiem zdarzenie to miało miejsce przed Lokalem (...), a więc w zupełnie innym obszarze widzenia, albowiem lokal ten jest przeszklony (patrz zeznania pokrzywdzonego k. 74 verte) i światło z jego wnętrza oświetlało teren przed tym lokalem. Faktem jest, że kiedy oskarżony N. znajdował się w karetkce w jego kieszeni funkcjonariuszka policji K. B. odnalazła jedynie telefon pokrzywdzonego J. D., zgrubiony przez niego, kiedy uciekał przed goniącym go oskarżonym (k. 4-6 i k. 89). Nim jednak oskarżony znalazł się w karetkce upłynęło trochę czasu. Wówczas miał on kontakt z innymi osobami ze swojego towarzystwa (patrz zeznania K. K.

k. 177). Tymczasem świadek B. zeznała, że pokrzywdzony od razu mówił o nożu w ręku oskarżonego. Nie sposób tym samym przyjąć, że nieujawnienie przy nim noża jest dowodem mogącym podważyć spójną, konsekwentną i znajdującą potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym relację pokrzywdzonego. Z tych wszystkich względów, brak było podstaw, by zakwestionować sferę dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych odnoszących się do przebiegu inkryminowanego zajścia.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt II wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uwzględniając nieskuteczność zarzutów obu apelacji, również odpowiednie wnioski w tym zakresie okazały się niezasadne.		
Lp.	Zarzut apelacji oskarżonego odnośnie do czynu I przypisanego oskarżonemu	
3	Orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, która to kara nie uwzględnia występujących w sprawie okoliczności łagodzących, takich jak: częściowe przyznanie się do popełnienia czynu, wyrażenie skruchy i przeproszenie pokrzywdzonego, które to	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	okoliczności Sąd Rejonowy wprawdzie dostrzegł, ale nie uwzględnił ich w należyty sposób i nie nadał im właściwego znaczenia, co doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary, niewspółmiernej względem kar orzeczonych wobec pozostałych współoskarzonych.	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W przepisie art. 438 pkt 4 kpk ustawodawca świadomie posłużył się terminem „rażącej niewspółmierności” orzeczenia o karze, jako uzasadniającej ingerencję sądu odwoławczego w rozstrzygnięcie w tej kwestii, znacząco zawężając możliwość modyfikacji orzeczenia o karze jedynie do przypadków, w których dostrzec można wyraźną, oczywistą różnicę między karą wymierzoną i karą oczekiwaną z punktu widzenia dyrektyw sądowego wymiaru kary. „Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi		

wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.” (tak Wyrok SN z 22 października 2007 r., SNO 75/07, "Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych i w sprawach skarg na przewlekłość postępowania karnego" 2007, poz. 87, LEX nr 569073). „Nie każda wadliwość rozstrzygnięcia o wymiarze kary może stanowić usprawiedliwioną podstawę odwoławczą, lecz jedynie jej kwalifikowana postać, wyrażająca się orzeczeniem kary "rażąco" niewspółmiernej. Przez rażąco niewspółmierność kary rozumieć należy różnicę między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary. Chodzi tu o różnicę zasadniczej natury, oczywistą, rzucającą się w oczy i niedającą się zaakceptować nieproporcjonalność kary orzeczonej w stosunku do kary sprawiedliwej, zasłużonej.” (Wyrok SN z 26 czerwca 2006 r., SNO 28/06, "Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych i w sprawach skarg na przewlekłość postępowania karnego" 2006, poz. 43, LEX nr 568924). In concreto takowej rażącej niewspółmierności dostrzec nie można. Uznając karę jednostkową 3 lat pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk za rażąco surową, oskarżony odwołał się do wymiaru kar jednostkowych orzeczonych wobec współoskarżonych za przypisane im przestępstwo rozboju, nie

dostrzegając niestety, że różnią ich nie tylko okoliczności łagodzące, ale również obciążające, a właśnie te ostatnie zdecydowały, iż poziom represji karnej w stosunku do oskarżonego nie może być tożsamy jak przypadku pozostałych sprawców. Przede wszystkim wypada zauważyć, iż K. N. był już wielokrotnie karany, w tym za podobne przestępstwa, w związku z czym jako jedyny odpowiadał w warunkach recydywy. Bez wątplenia li tylko ta okoliczność miała wpływ na wymiar kary, czyniąc koniecznym orzeczenie jej bardziej dolegliwej aniżeli wobec współoskarżonych, którzy tego rodzaju niepoprawności zachowań dotychczas nie wykazywali. Pamiętać też trzeba, że rola oskarżonego w popełnionym przestępstwie nie była marginalna i nie sprowadzała się jedynie do wypełnienia przyjętego porozumienia, wręcz przeciwnie odgrywał on rolę inspirującą i wiodącą, skoro nie tylko zatrzymał pokrzywdzonego żądając wydania mienia, ale również go przytrzymał umożliwiając zadawanie ciosów pozostałym sprawcom, a wreszcie odebrał mu wszystkie ruchomości stanowiące przedmiot rozboju. Z kolei nie można przeceniać postawy oskarżonego w trakcie postępowania, która to postawa miała stanowić okoliczność łagodzącą. Wartość i znaczenie dla wymiaru kary tej postawy nie stanowi o zaistnieniu takiej przeciwwagi dla okoliczności obciążających oskarżonego, aby uzasadnione było orzeczenie w wobec niego kary łagodniejszej. Wszak w konkretnym przypadku, gdy nawet pozostali oskarżeni spójnie wskazali na K. N. jako sprawcę rozboju, owo częściowe

przyznanie się, które ograniczało się jedynie do potwierdzenia użycia siły fizycznej wobec pokrzywdzonego, zdecydowanie traci na znaczeniu, zwłaszcza jako objaw skruchy i zrozumienia naganności swoich zachowań w kontekście uprzedniej karalności oskarżonego. Dlatego zauważając, iż kara 3 lat pozbawienia wolności w dalszym ciągu jest karą zbliżoną do ustawowego minimum, zarzutu apelacji w tym zakresie nie można było podzielić.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie kary wymierzonej za czyn opisany w pkt I wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Uwzględniając nieskuteczność zarzutu apelacji oskarżonego, również odpowiedni wniosek w tym zakresie okazał się niezasadny.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 czerwca 2020 roku, w sprawie (...) skazujący K. N. za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; orzekający karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i orzekający na rzecz pokrzywdzonego M. M. (2) nawiązkę w kwocie 500 zł.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nieuwzględnienie wszystkich zarzutów apelacyjnych (art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk).	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała postąpienie wedle zasady wyrażonej w art. 624 § 1 kpk (w zw. z art. 634 kpk).

1PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia	

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 czerwca 2020 roku, sygn. akt (...)		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 czerwca 2020 roku, sygn. akt (...)		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana